

Стана пладне, нѣкои селяни си ходиха вкѣщи, нѣкои — не. Никой не обръщаше внимание на другоселеца. А той все развеждаше коня си отъ часть на часть загриженъ повече, че добичето не отива добре.

Мръкна се. Гжстиятъ листакъ на овошкитѣ потъмнѣ, полянитѣ и нивитѣ вече не се виждаха. На нея страна, надъ черния грѣбъ на баира, изгрѣха звезди. Топло бѣше.

Кончето повече не можеше да стои на краката си и легна до каруцата. Другоселецътъ стоеше до него въ тъмнината. На каруцата хлѣбътъ тѣй стоеше, както бѣха му го донесли. По улицитѣ никой вече не минаваше, само въ крѣчмата свѣтѣше; тамъ свирѣше гайда, чуваше се какъ играягъ ржченица. По едно време излѣзе Торашко каменаря, погледна къмъ другоселеца, но нито го видѣ, нито го позна. Торашко политна насамъ-нататъкъ и извика:

— Не ща да знамъ никого! Азъ живѣя въ Портартъръ.

И тѣй като бѣше отминалъ напредъ повече, отколкото трѣбваше, той се повърна и пое изъ улицата, която водѣше къмъ баира.

Другоселецътъ остана самъ. Нито имаше кой, нито можеше нѣкой да му помогне. Той клекна до падналия конь. После седна, взе главата му и я тури на колѣнетѣ си. Гледаше го едно око голѣмо, препълнено съ мжка и вжтре въ него свѣтѣха лжчитѣ на звездитѣ.

